

[Albertsen.]

terne imellem er den holdning, man har indtaget til spørgsmålet om repræsentation for kollegianerne i kollegiernes bestyrelser. Det skal jo ikke være sådan, at det bare er en enkelt, der indvælges; sigtet er, at der skal være tale om en repræsentation og dermed også om indflydelse på arbejdsgangen og medansvar for tingene. Det gamle og måske traditionsrige eforprincip, som vi mødte nogle gange under vore studierejser, er måske nok til en vis grad under afvikling, og vi har i betænkningen peget på, at det måske kunne være hensigtsmæssigt at se på dette problem ved fremtidige kollegiebebyggelser, sådan at man i højere grad inddrager kollegianerne i ledelsen og fremmer en form for beboerdemokrati.

På et enkelt punkt, nemlig hvad angår spørgsmålet om oprettelse af et kollegieråd, har der fra nogle af partierne og deres ordførere været lidt skepsis — jeg synes, det er lidt uberettiget — men på enighedens alter er der igennem den betænkning, vi alle har underskrevet, foreslået en vis begrænsning for rådets virke.

Et problem, som har beslagnet en betragtelig del af udvalgets tid, er spørgsmålet om at tilgodese ikke-akademiske kredse, altså lærlinge og andre unge under lignende uddannelse med kollegieplads. Det har klart vist sig, at i det hidtidige kollegiebyggeri er denne gruppe ikke særlig tilgodeset. Man har fra forskellige organisationer og andre, der har deltaget i denne debat — det drejer sig navnlig om Faglig Ungdom og Dansk Ungdoms Kollegieselskab — peget på, at der er alt for få af de kollegier, som bygges, der tilgodeser denne gruppes behov, og at i de kollegier, der bygges, og som måske nok åbner portene for denne gruppe, er prisen for høj, og dermed imødekommer man altså ikke et berettiget ønske fra disse unge. Det foreslås nu, at i særlige tilfælde, hvor der stilles særlige krav til kollegiets indretning og den daglige service, som sandsynliggør, at der bliver tale om en højere leje, kan der eventuelt ydes statslån med en højere procentrent, således at der ikke bliver tale om en højere leje.

Jeg vil imidlertid gerne ved denne anden behandling gentage det, som jeg under-

stregede ved første behandling, at når kollegiebilledet har været utilfredsstillende i denne henseende for de grupper, der her er tale om, skyldes det ikke mindst, at initiativtagerne til etablering af kollegier rundt omkring i landet i høj grad har været læreanstalterne eller kredse, der har haft tilknytning til den akademiske verden, og det skal man sandelig ikke bebrejde dem. Man kan måske snarere bebrejde dem, der nu kritiserer dette, at de ikke i højere grad selv er kommet med initiativ eller forslag.

Min bemærkning her skal derfor forstås som en opfordring til fagbevægelsen, til kooperationen, de kooperative boligselskaber og til kommunerne og også til de virksomheder, som i høj grad har været forstående over for dette problem, men som vel mest har skelet til den akademiske gruppe. Jeg synes, det var rimeligt, at de, for så vidt det drejer sig om industrivirksomheder, var mere optaget af hensynet til de faglærte og de ufaglærte arbejdere, af den gruppe unge, der på disse felter er under uddannelse.

Jeg vil også gerne til kommunerne sige, at de ved byplanlægning og ved grundsalg i høj grad bør tilgodese muligheden for etablering af kollegier. Det kan ikke være sådan, at der skal spilles sorteper om, hvem der skal påtage sig opgaven på dette område. Det må være rimeligt, at kommunerne lever op til deres forpligtelse på dette område og ikke bare ser det som en aktuel belastning, at man får nogle unge mennesker ind, der måske ikke er særlig gode skatteborgere, men ser det som noget naturligt at foretage en fremtidsinvestering. I vort naboland Sverige, som vi har haft lejlighed til at besøge ved et studiebesøg i Lund, blev det oplyst over for os, at dér stillede kommunerne grundene frit og kvit til rådighed for kollegiebyggeriet. Det var måske et eksempel at tage op for nogle af de kommuner her i landet, som har økonomi og kræfter dertil.

Vi har modtaget en særlig deputation fra et kollegium, som også, da loven sidste gang var til behandling, fremkaldte en særlig debat; det er også sket denne gang. Beklageligvis er dette ikke kommet med i betænkningen, men jeg vil gerne ved denne lejlighed anmode ministeren om at bekræfte den